

Wojewódzki Sąd Administracyjny
we Wrocławiu
ul. Św. Mikołaja 78/79
50-126 Wrocław
WYDZIAŁ IV
Wydział Informacji Sądowej - tel. 71 316-0-257

Dnia 9 kwietnia 2024 r.
Sygn. akt IV SAB/Wr 225/23

W odpowiedzi należy podać
sygnaturę akt Sądu

Damian Prędota
ul. Wrocławska 78 o
55-093 Kielczów

DORĘCZENIE ODPISU WYROKU

W wykonaniu zarządzenia Sędziego Sprawozdawcy sekretariat Wydziału IV Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu doręcza odpis wyroku z dnia 5 marca 2024 r. wraz z uzasadnieniem.

REFERENT

Aleksandra Bartczak

POUCZENIE

1. Od powyższego wyroku przysługuje skarga kasacyjna do Naczelnego Sądu Administracyjnego, w terminie 30 dni od daty doręczenia orzeczenia z uzasadnieniem, za pośrednictwem tutejszego Sądu, przy czym oddanie pisma w placówce Poczty Polskiej SA (będącej operatorem wyznaczonym w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. – Prawo pocztowe), albo placówce pocztowej operatora świadczącego pocztowe usługi powszechne w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej lub państwie członkowskim Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stronie umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, albo polskim urzędzie konsularnym jest równoznaczne z wniesieniem go do sądu (art. 83 § 3 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, Dz. U. z 2023 r. poz. 1634 ze zm., zwanej dalej „p.p.s.a.”). Skarga kasacyjna złożona po upływie tego terminu zostanie odrzucona (art. 178 p.p.s.a.).
2. Skarga kasacyjna, pod rygorem odrzucenia, powinna być sporządzona przez pełnomocnika będącego adwokatem lub radcą prawnym albo doradcą podatkowym – w sprawach obowiązków podatkowych i celnych oraz w sprawach egzekucji administracyjnej związanej z tymi obowiązkami albo rzecznikiem patentowym – w sprawach własności przemysłowej.
3. Strona może wystąpić do Sądu o przyznanie jej prawa pomocy przez ustanowienie adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego. Wniosek w tym przedmiocie powinien być złożony na

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 marca 2024 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu
w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia WSA Ewa Kamieniecka
Sędziowie: Sędzia WSA Daria Gawlak-Nowakowska
Sędzia WSA Marta Pająkiewicz-Kremis (sprawozdawca)

Protokolant: sekretarz sądowy Katarzyna Kiermacka

po rozpoznaniu w Wydziale IV na rozprawie w dniu 5 marca 2024 r.
sprawy ze skargi Damiana Prędoty
na bezczynność Prokuratora Rejonowego dla Wrocławia - Stare Miasto
w przedmiocie udostępnienia informacji publicznej na wniosek z dnia 7 grudnia 2022 r.

- I. **stwierdza, że Prokurator Rejonowy dla Wrocławia - Stare Miasto dopuścił się bezczynności w rozpoznaniu wniosku z dnia 7 grudnia 2022 r. o udostępnienie informacji publicznej, a bezczynność ta nie miała charakteru rażącego naruszenia prawa;**
- II. **umarza postępowanie w zakresie zobowiązania organu do rozpoznania wniosku, o którym mowa w punkcie I wyroku;**
- III. **oddala dalej idącą skargę;**
- IV. **zasądza od Prokuratora Rejonowego dla Wrocławia - Stare Miasto na rzecz skarżącego Damiana Prędoty kwotę 100 (słownie: sto) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania sądowego.**

Na oryginale właściwe podpisy
Za zgodność z oryginałem

REFERENT

Aleksandra Bartczak

UZASADNIENIE

Damian Prędotą (dalej: wnioskodawca, strona, skarżący) w skardze wniesionej do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu (pismo z dnia 20 kwietnia 2023 r., wniesione bezpośrednio do Sądu i odesłane przez Sąd do organu, zgodnie z pośrednim trybem wnoszenia skarg, w dniu 2 maja 2023 r.) zarzucił Prokuraturze Rejonowej dla Wrocławia Stare-Miasto beczynność w udostępnieniu informacji publicznej na wniosek.

W treści skargi skarżący podał, że w dniu 7 grudnia 2022 r., za pośrednictwem platformy e-PUAP, zwrócił się do wspomnianej Prokuratury z wnioskiem złożonym na podstawie art. 2 ust. 1 i art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (dalej: u.d.i.p.) o udzielenie informacji o następującej treści:

1. Czy Prokuratura ta otrzymała Białą Księgę Pandemii koronawirusa rozpowszechnioną przez Fundację Ordo Medicus?
2. Czy Białą Księgę Pandemii koronawirusa przekazano prokuratorom do zapoznania się? Jeśli tak to którym?
3. Czy były organizowane szkolenia prokuratorów na temat Białej Księgi? Ile pieniędzy publicznych na to przeznaczono?
4. Czy w/w Prokuratura podjęła jakieś działania po otrzymaniu Białej Księgi.

Jak następnie argumentował, w dniu 21 grudnia 2022 r., za pośrednictwem platformy e-PUAP, wnioskodawca otrzymał od w/w Prokuratury pismo stanowiące odpowiedź na wniosek, niemniej, nie była to odpowiedź na wniosek skarżącego, albowiem zarówno dane wnioskującego, jak i treść pytań oraz data wniosku nie zgadzały się z tymi podanymi we wniosku z dnia 7 grudnia 2022 r.

Powyższe przesądza zdaniem strony o beczynności adresata wniosku, który nie udostępnił stronie wnioskowanej informacji publicznej w terminie 14 dni od dnia złożenia wniosku w tym zakresie.

W treści skargi skarżący przedstawił obszerną argumentację ukierunkowaną na wykazanie, że prokuratorzy są osobami pełniącymi funkcje publiczne, a zatem czynności jakie podejmują w ramach swoich obowiązków także stanowią informację publiczną.

Formułując zarzut naruszenia art. 1 ust. 1, art. 3 ust. 2, art. 4 ust. 1, art. 10 ust. 1 i art. 13 ust. 1 u.d.i.p. skarżący wniósł o:

- zobowiązanie adresata wniosku do jego rozpatrzenia w terminie 14 dni od doręczenia odpisu prawomocnego wyroku wraz z aktami sprawy;
- stwierdzenie, że beczynność Prokuratury Rejonowej dla Wrocławia-Stare Miasto miała miejsce z rażącym naruszeniem prawa;
- wymierzenie adresatowi wniosku grzywny w kwocie 900 zł;
- zasądzenie od Prokuratury Rejonowej dla Wrocławia – Stare Miasto na rzecz skarżącego zwrotu kosztów postępowania według norm przepisanych prawem;
- skierowanie sprawy na rozprawę w trybie jawnym zgodnie z art. 90 ust. 1 i 2 ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi.

W odpowiedzi na skargę, Prokurator Rejonowy dla Wrocławia-Stare Miasto wniósł o jej oddalenie.

Strona przeciwna nie kwestionowała faktu, że pismem z dnia 7 grudnia 2022 r. skarżący wystąpił z pytaniami, o treści przytoczonej w skardze. Jak wyjaśniła, w piśmie z dnia 21 grudnia 2022 r. Zastępca Prokuratora Rejonowego dla Wrocławia-Stare Miasto sporządził odpowiedź na pytania zadane przez stronę we wniosku z dnia 7 grudnia 2022 r., ale - o czym organ powziął wiedzę dopiero na skutek skargi strony – omyłkowo zamiast tego pisma, stronie wysłano pismo będące odpowiedzią na inny wniosek, innego wnioskodawcy.

Organ jednocześnie podkreślił, że w związku z ujawnieniem tej omyłki, w dniu 16 maja 2023 r. poprzez skrzynkę e-PUAP przesłano skarżącemu pismo z dnia 21 grudnia 2022 r., będące odpowiedzią na jego wniosek z dnia 7 grudnia 2022 r. Skonstatował, że w okolicznościach faktycznych sprawy adresat wniosku w terminie odpowiedział na wniosek strony, natomiast w związku z błędnie załączonym plikiem skarżący otrzymał odpowiedź dotyczącą innego zagadnienia.

W podsumowaniu organ stwierdził, że wbrew twierdzeniom skargi, adresat wniosku nie pozostawał w beczynności, a po ujawnieniu błędu w nadaniu korespondencji niezwłocznie ten błąd konwalidował. Z tych powodów, w odpowiedzi na skargę wniesiono o jej oddalenie, względnie umorzenie postępowania jako bezprzedmiotowego.

Z urzędu należy wskazać, że w piśmie z dnia 21 grudnia 2022 r. (doręczonym skarżącemu już po wniesieniu skargi na beczynność Prokuratury Rejonowej dla Wrocławia-Stare Miasto w udostępnieniu informacji publicznej na wniosek z dnia 7 grudnia 2022 r.) Zastępca Prokuratora Rejonowego poinformował wnioskodawcę, że

Prokuratura Rejonowa dla Wrocławia Stare-Miasto otrzymała informację z Prokuratury Okręgowej we Wrocławiu, że Biała Księga Pandemii, rozpowszechniana przez Fundację Ordo Medicus, dostępna jest do wglądu w sekretariacie głównym Prokuratury Okręgowej. Informacja ta została przekazana w elektronicznej poczcie wewnętrznej wszystkim prokuratorom tut. jednostki.

W tut. jednostce nie prowadzono szkoleń na temat „Białej Księgi Pandemii”. Nie były podejmowane szczególne działania po otrzymaniu informacji o dostępie do treści „Białej Księgi...”.

Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu zważył, co następuje:

Skarga okazała się uzasadniona.

Na wstępie wymaga odnotowania, że właściwość sądów administracyjnych w sprawach wniosków o udzielenie informacji publicznej wynika z przepisu art. 21 u.d.i.p. stanowiącego, że do skarg rozpatrywanych w postępowaniach o udostępnienie informacji publicznej stosuje się przepisy ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi. Stosownie do treści art. 3 § 1 ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. u. z 2023 r. poz. 1634, dalej: p.p.s.a.) sądy administracyjne sprawują kontrolę działalności administracji publicznej i stosują środki określone w ustawie. Kontrola działalności administracji publicznej przez sądy administracyjne obejmuje m.in. orzekanie w sprawach skarg na bezczynność organów w przypadkach niepodejmowania przez organy administracji nakazanych prawem aktów lub czynności w sprawach indywidualnych (art. 3 § 2 pkt 8 p.p.s.a.).

Zgodnie z utrwalonymi poglądami judykatury, na gruncie spraw z zakresu dostępu do informacji publicznej stan bezczynności oznacza sytuację, w której pomimo dysponowania żadaną informacją publiczną, adresat wniosku nie udostępnia jej zgodnie z art. 13 ust. 1 w zw. z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. z 2022 r. poz. 902, dalej: u.d.i.p.), tj. bez zbędnej zwłoki, nie później jednak niż w terminie 14 dni od dnia złożenia wniosku (w sposób i w formie zgodnej z wnioskiem), bądź też w tym terminie nie informuje wnioskodawcy, że nie posiada wnioskowanej informacji publicznej, względnie, że żądana informacja nie stanowi informacji publicznej, albo nie wydaje - na podstawie art. 16 ust. 1 u.d.i.p. – decyzji o odmowie udostępnienia informacji publicznej (por. wyrok NSA z 7 lipca 2016 r., I OSK 39/15, Lex nr 2100722).

O czym również trzeba wspomnieć, dla uznania bezczynności organu konieczne jest ustalenie, że organ był zobowiązany, na podstawie obowiązujących przepisów prawa, do wydania decyzji, aktu lub podjęcia określonych czynności i mimo tego nie podjął działań mających na celu uczynienie zadość temu obowiązkowi (por. wyrok NSA z 17 maja 2023 r., sygn. akt III OSK 1236/22).

W nawiązaniu do stanu faktycznego sprawy należy porządkująco stwierdzić, że nie jest kwestionowane w sprawie to, że skarżący wnioskiem z dnia 7 grudnia 2022 r. wystąpił do Prokuratury Rejonowej dla Wrocławia Stare-Miasto o udzielenie informacji w zakresie tego, czy: Prokuratura ta otrzymała Białą Księgę Pandemii koronawirusa rozpowszechnioną przez Fundację Ordo Medicus? Czy Białą Księgę Pandemii koronawirusa przekazano prokuratorom do zapoznania się? Jeśli tak to którym? Czy były organizowane szkolenia prokuratorów na temat Białej Księgi? Ile pieniędzy publicznych na to przeznaczono? Czy w/w Prokuratura podjęła jakieś działania po otrzymaniu Białej Księgi.

Okolicznością niesporną jest również to, że treść wniosku dotyczy informacji publicznej oraz, że prokurator rejonowy (który w myśl art. 24 § 3 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze kieruje Prokuraturą rejonową) należy do grona podmiotów z art. 4 u.d.i.p. na których ciąży obowiązek udostępnienia informacji publicznej. Bezsprene zatem w sprawie zostały spełnione podmiotowe i przedmiotowe przesłanki do udostępnienia informacji publicznej na wniosek.

W punkcie wyjścia do dalszych rozważań należy przypomnieć, że zgodnie z art. 13 ust. 1 i ust. 2 u.d.i.p., udostępnianie informacji publicznej na wniosek następuje bez zbędnej zwłoki, nie później jednak niż w terminie 14 dni od dnia złożenia wniosku, z zastrzeżeniem ust. 2 i art. 15 ust. 2. Jeżeli informacja publiczna nie może być udostępniona w terminie określonym w ust. 1, podmiot obowiązany do jej udostępnienia powiadamia w tym terminie o powodach opóźnienia oraz o terminie, w jakim udostępni informację, nie dłuższym jednak niż 2 miesiące od dnia złożenia wniosku.

Czego nie kwestionuje Prokurator Rejonowy dla Wrocławia-Stare Miasto w sprawie, wniosek strony zawierający pytania o treści wcześniej już przez Sąd przytoczonej wpłynął do Prokuratury w dniu 7 grudnia 2022 r., za pośrednictwem platformy e-PUAP. Liczony, zgodnie z dyspozycją art. 13 ust. 1 u.d.i.p. ustawy, 14dniowy termin na udostępnienie informacji publicznej, upływał w dniu 21 grudnia

2022 r. Nie jest również podważane przez organ to, że w terminie wynikającym z art. 13 ust. 1 u.d.i.p. ani do dnia wniesienia skargi skarżący nie otrzymał odpowiedzi na wniosek z dnia 7 grudnia 2022 r. Organ wprowadził w terminie wynikającym z art. 13 ust. 1 u.d.i.p. sporządził pisemną odpowiedź na wniosek strony z dnia 7 grudnia 2022 r., jednak na skutek omyłki, wysłał do strony w dniu 21 grudnia 2022 r. odpowiedź na wniosek innego wnioskodawcy, a zatem odpowiedź nie odnosząca się do treści pytań, jakie skarżący sformułował we wniosku z dnia 7 grudnia 2022 r.

Jak wynika z treści odpowiedzi na skargę oraz co potwierdził skarżący na rozprawie w dniu 5 marca 2023 r., wnioskodawca otrzymał (właściwą) odpowiedź organu na wniosek z dnia 7 grudnia 2022 r. już po wniesieniu skargi, bo w dniu 17 maja 2023 r. (pismo organu z dnia 21 grudnia 2022 r. zawierającym odpowiedzi na zadane przez stronę we wniosku z dnia 7 grudnia 2022 r. pytania przesłano stronie za pośrednictwem platformy e-PUAP w dniu 16 maja 2023 r.).

Przytoczone dotychczas fakty nie pozostawiają wątpliwości co do zasadności wywiedzionej przez stronę skargi. W realiach kontrolowanej sprawy należało stwierdzić bezczynność Prokuratora Rejonowego dla Wrocławia Stare-Miasto albowiem odpowiedź na wniosek z dnia 7 grudnia 2022 r. strona otrzymała po upływie terminu z art. 13 ust. 1 u.d.i.p., przy braku zastosowania przez organ dyspozycji z art. 13 ust. 2 u.d.i.p. Jak wynika z wyjaśnień organu pomieszczonych w odpowiedzi na skargę, do zaistniałej sytuacji doszło na skutek omyłki, skutkującej skierowaniem do strony w terminie z art. 13 ust. 1 u.d.i.p. odpowiedzi na wniosek złożony przez innego wnioskodawcę (o pomyłce organ powziął wiedzę z treści skargi). Sam fakt zredagowania przez organ odpowiedzi na wniosek skarżącego w terminie do dnia 21 grudnia 2022 r. nie chroni tego organu przed zarzutem bezczynności w udostępnieniu informacji publicznej na wniosek z dnia 7 grudnia 2022 r. Okoliczność ta może jedynie mieć wpływ na ocenę charakteru stwierdzonej bezczynności.

W nawiązaniu do treści odpowiedzi na skargę należy wskazać, że skarżący nie był zobowiązany do ponowienia złożonego przez siebie wniosku po otrzymaniu w dniu 21 grudnia 2022 r. pisma organu, które nie odnosiło się do wniosku skarżącego z dnia 7 grudnia 2022 r.

Kierując się przedstawioną argumentacją, Sąd, działając na podstawie art. 149 § 1 pkt 3 p.p.s.a. stwierdził beczynność organu w sprawie, o czym orzeczono jak w punkcie I sentencji wyroku.

Sąd, będąc zobligowany normą z art. 149 § 1a p.p.s.a., w tym samym punkcie wyroku orzekł o charakterze stwierdzonej beczynności organu i uznał, że orzeczona w sprawie beczynność nie ma charakteru rażącego naruszenia prawa. W orzecznictwie sądów administracyjnych ugruntował się pogląd, zgodnie z którym rażącym naruszeniem prawa jest stan, w którym wyraźnie, i drastycznie naruszono treść obowiązku wynikającego z przepisu prawa. Rażące naruszenie prawa oznacza wadliwość o szczególnie dużym ciężarze gatunkowym i ma miejsce w razie oczywistego braku podejmowania jakichkolwiek czynności, oczywistego lekceważenia wniosków i jawnego natężenia braku woli do załatwienia sprawy, jak też w sytuacji ewidentnego niestosowania przepisów prawa. W rozpoznawanej sprawie Sąd nie dopatrył się złej woli w działaniu organu, a powody dla których Sąd stwierdził beczynność organu w sprawie nie mogą stanowić podstawy wywodzenia rażącego naruszenia prawa. Okoliczności sprawy wskazują, że organ w terminie ustawowym zredagował pisemną odpowiedź na wniosek strony, jednak na skutek omyłki podczas wysyłania wiadomości drogą elektroniczną, strona otrzymała odpowiedź organu nie w swojej sprawie, lecz w sprawie innego wnioskującego.

W punkcie II sentencji wyroku, działając na podstawie 161 § 1 pkt 3 p.p.s.a. w zw. z art. 149 § 1 pkt 1 p.p.s.a. Sąd umorzył postępowanie w zakresie zobowiązania organu do rozpoznania wniosku strony z dnia 7 grudnia 2022 r. albowiem uznał, że odpowiedź organu jaką strona otrzymała już po wniesieniu skargi jest wyczerpująca z punktu widzenia zadanych we wspomnianym wniosku pytań. Organ, wprowadzając z uchybieniem terminu, to jednak ostatecznie udzielił stronie żądanej odpowiedzi.

Zawarte w punkcie III sentencji wyroku orzeczenie Sądu o oddaleniu dalej idącej skargi znajduje swoją podstawę prawną w treści art. 151 p.p.s.a. i odnosi się do zawartego w skardze żądania wymierzenia organowi grzywny w kwocie 900 zł. W tym miejscu wskazać należy, że zgodnie z art. 149 § 2 p.p.s.a. sąd w przypadku o którym mowa w § 1 może orzec z urzędu lub na wniosek strony o wymierzeniu organowi grzywny lub przyznać od organu na rzecz skarżącego sumę pieniężną. Jak wynika z treści przytoczonego przepisu, kwestia wymierzenia organowi grzywny (względnie także dotycząca przyznania od organu na rzecz strony sumy pieniężnej)

została pozostawiona uznaniu sądu, o czym świadczy posłużenie się przez ustawodawcę w treści tego przepisu czasownikiem „może”. W rozpoznawanej sprawie Sąd nie stwierdził okoliczności z powodu których zasadne byłoby nałożenie na organ środka dyscyplinująco-zapobiegawczego w postaci grzywny. Okoliczności sprawy nie wskazują na to, by organ celowo unikał udzielenia stronie odpowiedzi na jej wniosek, a fakt nieotrzymania przez skarżącego odpowiedzi w terminie wynikał z omyłki organu, który wysłał stronie nie tę korespondencję, która powinien był wysłać. Oddalając skargę w punkcie III sentencji wyroku Sąd uwzględnił przy tym stwierdzony charakter bezczynności (nie mającej charakteru rażącego naruszenia prawa), nadto także okoliczność, że na dzień wyrokowania nie było podstaw do dyscyplinowania organu do rozpoznania wniosku, albowiem skarżący dysponował już odpowiedzią na swój wniosek.

O kosztach postępowania Sąd orzekł (w punkcie IV sentencji wyroku) na podstawie art. 200 i art. 205 § 1 p.p.s.a. Na zasądzoną kwotę kosztów składa się kwota 100 zł, jaką uiścił skarżący inicjując postępowanie sądowe w sprawie.

Na oryginale właściwe podpisy
Za zgodność z oryginałem

REFERENT

Aleksandra Bartczak